

นิทาน ชายชรา กับ ลา แก่



กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว... มีชายชราคนหนึ่งเลี้ยงลาไว้ตัวหนึ่งซึ่งแก่มากแล้ว วันหนึ่งชายชราได้จูงเจ้าลาแก่ออกไปข้างนอก ด้วยความไม่ระมัดระวังของมัน จึงเดินตกลงไปในบ่อน้ำ ซึ่งแห้งขอดไม่มีน้ำมาเป็นเวลานานแล้ว มันร้องครวญคราง อยู่เป็นเวลานาน ชายชราเองก็พยายามใคร่ครวญคิดหาวิธีที่จะช่วยมันขึ้นมาให้ได้ ชายชราจึงไปขอแรงชาวบ้าน เพื่อมาช่วยลาแก่ ชาวบ้านใช้พลั่วตักดินสาดลงไปในบ่อ เหมือนตักดินใส่ล้อเกวียนที่ติดหล่ม ครั้นเมื่อดินไปถูกหลังลาเข้า มันก็ตกใจร้องโหยหวน ขึ้นมาอย่างน่าสงสาร สักพักหนึ่งทุกคนก็แปลกใจที่เสียงของเจ้าลาแก่เงียบไป หลังจากที่ชายชราและชาวบ้านช่วยกันตักดินใส่ไปในบ่อได้สักสองสามพลั่ว พวกเขาก็เหลือบมองลงไปบ่อ และก็ต้องประหลาดใจไปตาม ๆ กัน เพราะทุกครั้ง que ทุกคนสาดดินไปถูกหลังลา มันจะสับบ่อดินออกจากหลังแล้วก้าวขึ้นไปเหยียบบนดินเหล่านั้นยังทุกคนพยายามเร่งระดมสาดดินลงไปมากเท่าไร มันก็ก้าวขึ้นมาจากบ่อได้เร็วมากยิ่งขึ้นเท่านั้น ในไม่ช้าทุกคนก็ต่างประหลาดใจที่เจ้าลาสามารถไต่พื้นชันขึ้นมาจากปากบ่อดังกล่าวได้สำเร็จในที่สุด ความช่วยเหลือจากผู้อื่นเป็นสิ่งที่ดี แต่สิ่งที่ดีกว่าคือการช่วยเหลือตนเอง การรู้จักใช้สติพิจารณาแก้ไขปัญหาต่างๆ สามารถเปลี่ยนจากวิกฤติให้เป็นโอกาสได้ไม่ยาก